

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Æstiva - A Dominica SS. Trinitatis, ad Dominicam decimamquintam
post Pentecosten

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Qui non audit, non audietur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44226

Qui nimis humana timet judicia,
non satis reveretur divina.

In 1. parte, Fer. 4. Hebd. 6. post Epiph.
Voluntatis ejusdem est, nolle afferre
scandalum, & sufferre velle si quando
pravè accipitur.

In 2. parte, Fer. 3. Septuagesima.
Quæ in malo bona est confusio, in
bono mala est.

In 2. parte, Fer. 6. Hebdom. 1. in Quadrage-
sima.

Quem pro Christo sperni pudet,
Christi pudet.

Humanus respectus, inhumanus
Christi despectus.

In 1. parte, Fer. 3. & Sabbato Hebdom. 4. in
Quadrages.

Quanta olim erat fidelium gloria,
mundum vincere; tanta modò est i-
gnominia, vinci à mundo.

In 2. parte, Dominica in albis ad hac verba
Epistola.

Hæc est victoria quæ vincit mun-
dum, fides nostra.

Videnda hæc est præcipuè.
De peccato in Spiritum Sanctum, varia.

In 2. parte, In die Pentecostes.

De dono fortitudinis.

Ibid. Feria 5. & in 3. parte, Fer. 5. Hebd. 7.
Hæc est magis laudabilis humilitas,
quæ sic laudes fugit ut laudanda non o-
mittat.

In 3. parte, Fer. 3. Hebdom. 12.

In hanc Domini sententiam:

Nemo potest duobus dominis servire, varia.

In 3. parte, Dom. 14.

Nisi diligenter advertas, ore facta
confessio, factis à te negatur.

In 4. parte, Fer. 2. Hebdom. 15. post Pent.

Cos bonæ libertatis, mala libertas.

In 4. parte, Fer. 5. Hebdom. 20. De cæco na-
to qui tantò liberius Christum confitebatur,
quantò liberius à Judæis negabatur.

DOMINICA VNDECIMA. DE SURDO ET MUTO SANATO A CHRISTO DOMINO.

*Adducunt ei surdum & mutum, & deprecabantur eum ut imponat
illi manum.* Marci 7.

VERITAS PRACTICA.

Qui non audit, non audietur.

RATIO EST. Quia ordinariè loquendo qua-
dam est proportio & convenientia pœna à Deo
infigenda cum culpa delinquentis.

Atqui hæc est proportio & convenientia pœna
cum culpa illius qui non audit, ut non audia-
tur à Deo.

Ergo qui non audit, non audietur. Quod quàm
sit damnosum satis patet, & patebit etiam a-
pertius alia veritate consequenter adjuncta:

Quibus nos attentiores esse oporteret, in his
magis obsurdescimus.

I. PUNCTUM

MIRA est hujus surdi curatio
quæ in hodierno Evangelio le-
gitur. Nam ut ait sanctus E-
vangelista, Apprehendens eum
Dominus de turba seorsum, misit
digitos suos in auriculas ejus: &
expuens tetigit linguam ejus; & suspiciens in ca-
lum ingemuit, & ait illi, Ephpheta, quod est, ad-
aperire, & statim aperta sunt aures ejus, & so-
lutum est vinculum lingua ejus, & loquebatur
rectè. Et præcepit illis ne cui dicerent. Quantò
autem eis præcipiebat, tantò magis plus prædica-
bant, & ed amplius admirabantur dicentes:
bene omnia fecit: & surdos fecit audire, & mutos
loqui.

Jam

Jam verò quorsum illa omnia tam singularia quæ à Christo Domino gesta sunt? Cur ille in cælum aspectus, cur gemitus, cur contactus? Nonne vel verbum sufficiebat aut sola etiam voluntas ad perficiendam sanitatem? Ita planè si de sola sanitate corporis ageretur, sed aliam in isto surdo surditatem cogitabat & curabat Dominus: nempe spiritualem illam animi qua ita omnes obsurdescimus ad Deum nobis loquentem, ut quibus frequentius loquatur, illi sint qui minus eum audiant; *Quis surdus nisi ad quem nuncios meos misi? Qui vides multa, nonne custodies? Qui apertas habes aures, nonne audies?* Et quia hæc surditas gravius est malum & curatu difficilior quam putetur, idcirco Christus Dominus in cælum suspicit, ingemit, inlclamat, & manum admovet, ut his signis excitetur ad considerationem & remedium tanti mali.

Cùm multa porro ex hac surditate damna proveniant, tum illud damnosissimum quod proposita nobis veritate continetur, *Qui non audit, non audietur.* Quid sit autem non audire nec audiri, explicabitur in progressu rationis, qua veritas sic declaratur:

Si spectemus ordinariæ poenæ infligendæ modum quem Deus servat dum in hac vita delinquentes punit animadvertemus talem esse proportionem & convenientiam inter culpam & poenam ut quo in genere, qua in materia, quoque modo & instrumento quis peccat, eodem & puniatur. Sic expressè Sapiens ubi ait de Plagis Ægypti, *Per qua peccas quis, per hæc & torquetur.* Contemperate decem illas Plagas quibus Ægyptij divinitus sunt correpti, quod malè affecissent populum Dei; videbis omnes ita correspondere malo quod infligebant Israelitis, ut non minus miretis divinam in puniendis peccatis Sapienciam quam Justitiam.

Prima plaga fuit conversio Nili & aquarum in sanguinem, quia scilicet Nilo suo Ægyptij ita gloriabantur, ut in eo uno tanquam Deo spes suas ponerent; & quia mares Israelitarum infantes, statim ab ortu in fluvium projecerant; unde Moses miro eductus est modo,

Secunda: Ranæ undique pestrepentes, quibus mirum in modum affligebantur Ægyptij, in poenam videlicet neglecti vagitus infantium Hebræorum, quos ut ranas habuerant in aquis personantes.

Tertia: Sciniphes animalcula valde aculeata statim prodibant è pulvere vel è terra tantis-

per mora quibus Ægyptij molestè pungebantur. Cur ita porro nisi quia sic Israelitas affixerant in terra fodienda, convehendisque oncribus?

Quarta: Omne genus muscarum sic importunum erat Ægyptiis, & totis simul grave ac singulis, ut nullibi possent quiescere: opportunè certè & condignè, quia sic Israelitas flagellis & stimulis toto exagitarant corpore.

Quinta: Pestis sævissima cunctas animantes Ægypti sustulit: quia nempe Ægyptij non aliter Israelitis utebantur quam velut animalibus: minus curabant humana corpora quam jumenta sua.

Sexta: Vesicarum turgentium in Ægyptiorum carne facta sunt ulcera, & aspectu horrenda & sensu gravia; nimirum sic Israelitas adfuerant suis in fornacibus accendis, & coquendis lateribus, ut totà turgent cutem.

Septima: Grando & ignis mixta pariter ferebantur per totam Ægyptum, tum tonitrua personabant tam acuta, & fulgura discurrebant tali cum impetu, ut omnes horrore quaterentur. Sic videlicet Ægyptij, sic truci vultu, sic minaci ore, sic torvis oculis, contumeliosis verbis, & manu semper erectà Israelitas divexerant.

Octava: Locustarum vis ingens corrodit quicquid in agris seminatum erat, quia sic Ægyptij corrodierant cuncta Israelitarum bona.

Nona: Tenebræ densæ & palpabiles sic constringunt Ægyptios ut velut arctis astricti vinculis se movere non possent; *Quomobrem verò?* Quia sic Israelitas suis in custodiis concluserant, & duris vinctos catenis sibi astrinxerant.

Decima denique: moriuntur in Ægypto primogenita quævis, quod in mares Israelitarum enecandos Ægyptij præcipuè intenti fuerant.

Sicque deinceps cum delinquentibus ita est actum a Deo ut vix ullus fuerit qui non illud potuerit affirmare quod Rex Adonibezec: *Sicut feci, ita reddidit mihi Deus.* Sicut multorum Regum amputaverat manus & pedes, sic ipse multatus fuit. Sic humiliantur superbi, sic avari egent, *Sic omnes qui acciperint gladium gladio peribunt.* sic divina justitia in mensura, & numero & pondere exercetur, Nonne hinc est quod colatur & timeatur?

II. PUM.

If. 42.

Sap. II.
Exod. 7.
& seq.

Ind.

Matt. 26
Sap. 14

II. PUNCTUM.

A TQVI hac est proportio & convenientia poena cum culpa illius qui non audit, ut non audiatur.

Videndum hic primò quid sit non audire. Deinde quid non audiri. Ac denique quàm sit convenientia illa poena.

De primo septem illarum voces quæ in Psalmo vicesimo octavo enumerantur, considerari possunt tanquam voces Dei quibus unicuique nostrum loquitur & quasi qui non audiunt, dicendilunt non audire Deum.

Apo. 17. Prima vox quæ occurrit in Psalmo, *Vox est Domini super aquas, Aquæ populi sunt,* ait Scriptura, & populi egentiores, unde est illud *Eccl. 11.*

Mittet pœnem tuam super transeuntes aquas. Sic videlicet in mundo peregrinantur & discuntur pauperes velut aquæ decurrentes, ut victum sibi quarant. Dum itaque pauper elemosinam petit, nonne vox est eius qui dicit, *Esurivi & non dedisti mihi manducare?*

Mat. 25. Secunda vox, *Vox Domini in virtute,* dici debet sacra Scriptura ubi Deus tanta in virtute loquitur quantum describit Apostolus dum ait:

Hebr. 4. *Verbum est sermo Dei & efficax & penetrabilior omni gladio ancipiti, & pertingens usque ad divisionem animæ ac spiritus, compagum quoque ac medullarum, & discretor cogitationum & intensionum cordis.*

Sap. 1. Tertia vox Domini in magnificentia, Mundus est universus de quo sic Sapiens: *Spiritus Domini replevit orbem terrarum, & hoc quod continet omnia, scientiam habet vocis.* Nempe loquuntur nobis omnia Deum esse colendum, & illi vacandum.

Hebr. 12. Quarta vox est Domini confringentis cedros, Superbas scilicet mentes, dum de cruce Christus nobis loquitur contemptum mundi & perfectam humilitatem, de qua voce Apostolus: *Accessisti,* inquit, *ad testamenti novi mediatorem Iesum & sanguinis asperersionem melius loquentem quam Abel,* unde & addit, *Videte ne recusetis loquentem.*

Job. 31. Quinta vox Domini dicitur intercedentis flammam ignis, Nempe illius ignis qui est usque ad perditionem devorans, & omnia eradicans genimina, Quæ vox ita auditur in sanctissimo Sacramento, ut ipsum Sacramentum efficiat in animis nostris, quam ibi loquitur colendam nobis castimoniam & puritatem. Sic prædictum olim à Prophetâ: *Dabit vobis Dominus panem*

Haynesius Pars tertia.

arctum; & non facies avolare à te ultra Doctorem tuum: & erunt oculi tui videntes præceptorem tuum, & aures tua audient.

Sexta vox est Domini concutientis desertum, *Rom. 2.* Conscientia scilicet de qua cum dicitur, *Opus Es. 4.* *legis scriptum in cordibus, & signatum super nos lumen vultus Dei,* perinde est ac si diceretur, ibi vocem esse Dei docentis quid sit bonum & malum, & licet aliæ deessent voces, sic concutientis animum ut malum oderit & amet bonum.

Septima denique vox Domini preparantis cervas, id est, animas: ad pariendum salutis Spiritum, sicut cervæ tonitru terribitæ facilius pariunt, voxque illa est Domini per suos loquentis operarios qui cum Apostolo dicunt, *An experimentum quaritis ejus qui in me loquitur Christus?* *2. Cor. 13.*

Quibus sic declaratis, evidens est, quod sicut diversa per has diversas voces loquitur Deus, sic planè qui vel unam non audierit vocem, non audit Deum: qui non audit pauperem aut prædicatorem, non audit Christum sibi loquentem in illis. Is verò non audietur, & quidem convenienter ut Scripturæ omnes testantur. *Qui ob-* *Prov. 22.* *suras autem suam ad clamorem pauperis: & ipse* *ibid. 22.* *clamabit & non exaudietur.* Ac rursum, qui declinat aures suas ne audiat legem, oratio ejus erit execrabilis. Quid clarius? Quid expressius? Quid potè terribilius?

III. PUNCTUM.

QUONIAM non audit igitur, non audietur: Quia cum illius negligentia seu malitia poena conveniens sit exigenda, non potest exigi convenientior quàm ut qui negligit audire se rogantes, negligatur ipse rogans. *Pa. qui spernit,* *Is. 30.* *nonne & ipse sperneris. Ego eligam illusiones eorum, & qua timebant adducam eis: quia vocavi, & non eras qui responderes: locutus sum & non audierunt.* Id est, ex multiplici peccatum genere quibus ego Dominus possem eos punire, scilicet illas præcipuè quæ peccato eorum magis convenient! & in hoc max me quia peccant quod admoniti vel rogati dissimulant se audire, & illudunt sibi loquentibus, sic & ego illis illudam, sic dum rogabunt non audiam; Ego quoque in interitu vestro ridebo & subsannabo, *Prov. 1.* *cum irruerit repentina calamitas & interitus quasi tempestas ingruerit: quando venerit super vos tribulatio & angustia. Tunc irruet abutens me.*

Ll & nos

Et non exaudiam: mane consurgent Et non inuenient me: eò quòd exosam habuerint disciplinam, Et timorem Domini non susceperint; comedent fructus via sua, suisque consiliis saturabuntur. Quasi diceret quod deinde Apostolus, Quae seminauerit homo, haec Et metet. Quod & ipsi peccatores agnoscunt qui dicunt apud Prophetam, Peccata nostra responderunt nobis.

Vel esne non audiri à Deo & eo praecipue tempore quo ejus ope & gratia plurimum indiges? Vide ergo ut illum audias, audi quid loquatur, quid in te arguit conscientia? Quae parte magis deficiis? Quid te pungit & stimulae acrius? Num tibi durum est tam pertinaciter, contra stimulum calcitrare?

Stupendum certe illud, Quod in illis minus audimus Deum Et magis obsurdescimus in quibus attentiores esse nos oporteret. Quae quidem distingui posset veritas à praecedenti, & hac futius ratione explanati quae sic breuiter indicatur.

Attentiores nos esse oporteret in iis de quibus frequentius & grauius admonemur. Quid clarius? Sed in illis minus audimus & magis obsurdescimus. Quid enim frequentius & grauius inculcatur quam ut superbiam detestati, sectemur humilitatem, gaudeamus humilitate, exultemus in injuriis, beatos nos arbitremur in paupertate, in luctu & persecutionibus; miserios verò in gloria, in laudibus, & mundano risu. At nonne ad ista potissimum surdi sumus? Nonne secundum similitudinem serpentis, sicut aspidis surdae, & obturantis aures suas sic contra haec divina monita reluctamur? Quod si ut ait

Ap. 57. Omnia praeruaricatio Et inobedientia accipit iustam mercedis retributionem, quomodo nos effugiemus si tantam neglexerimus salutem?

Dicendum esset cum Prophetia: Dominus aperuit mihi aurem, ego autem non contradico: retrorsum non abiit. Et contra cum rebell. Pharaone dicit: Quis est Dominus, ut audiam vocem ejus? Potestne quidquam magis oppositum &

magis execrandum cogitari? In mente ergo habe qualiter acceperis, Et audieris, Et serua, Et persistentiam ago.

Quae autem caeteris Evangelii partibus veritates aliunde petendae respondeant, sic habeto.

HAC HEBDOMADA, occurrit historia colloquentis Christi cum muliere Samaritana, observaturque sic frequentissimè Dominum cum unaquaque anima de ipsius salute & perfectione colloqui.

FERIA

Apprehendens eum de turba seorsum.

Nulli magis necessariò secedendum quam qui minus necessarium sibi putat secessum.

In 2. parte, Feria 2. infra Octavam Ascensionis.

Misit digitos suos in auriculam eius.

Ad perfectam scilicet obedientiam, qua ut sit perfecta, nullis oppositis rationibus patere debent aures.

Qui rationes inquirit obedientiae, rationem quaerit suae inobedientiae.

In 2. parte, Feria 4. infra Oct. Ascensionis.

Et exspuens tetigit linguam eius.

Quae est regula temperantiae in edendo, eadem est in loquendo.

In 3. parte, Feria 6. Hebdom. 7.

Suspiciens in caelum, ingemuit.

Sic pium est orare Deum pro salute proximi, ut sit impium non orare.

In 3. parte, Feria 2. Hebdom. 10.

Et ait illi: adaperire. Et statim aperta sunt aures eius, Et salutum est vinculum linguae eius, Et loquebatur recte.

Quod magis confert ad faciendam Confessionem, minus efficitur, nisi cum Sacerdote prius conferatur.

In 1. parte, Fer. 3. Hebdom. 3. post Epiphaniam.

Et praecepit illis ne cui dicerent.

Vide superiore Dominica, de Humilitate.

Bene omnia fecit.

Sic propterea non contristabit Iustum quidquid ei acciderit.

In 1. parte, die 10. Ianuarii.

Si non semper, nunquam magnificas Deum.

In 1. parte, Sabbato Hebdom. 4. post Epiph.